

VASI FERENC ZOLTÁN

A SORS MÉRLEGÉN

– 56-OS ANONIMIZÁLT VÁLTOZAT –

Idei „Isten” –
tavalyi fájdalom –
tavaszi zsondulás –
Jós-erő!

Jövönket égbe ragadják Csillagok,
ha fekete árnykövek hulltanak
az ismeretlen völgybe le –
s míg epileptikus fák lombzizegése
rövidre zár,
fényerejű imák csörgedeznek alá az erekben.

Halovány felhők szegélye alatt
ármánytanult joghatóság-tanúság:
A talán s a mégse könnyebb itt/ott
határmódosító akaratában,
a kibicsakló most és a régen-voltak
elmásítását „feledők” között,
– „büntetőjogilag felelősen,
én,.....” –,
az alkotmányos törvénysértések ismeretében,
vériütöten,
gyalázva át-kasul,
szükségből nélkülözésbe döntve,
területszerzők ellenében,
mindhalálíg elszerződve a Teremtés fajfenntartó
ösztönével –,
így tagosodván pulyagondok bizományául,
égbolt-gazdag bánat-dúsan,
végre felveszem (hiszem vallom cselekszem)
analfabéta nagyanyám
Szent-Nehéz Szívének krisztológiáját,
s a vershad-kötelesek szimultán
Ítéletét –:
Szólj őszintét, ne csak a fonákját!

DICSÉRTESSÉK

*Smaragd-jóság
Szentek homlokában a pillanat
A révész markában a hit
hajnalonta ide-oda
Folyóban halak
arioni partok és hálók
Felmerül a Nap
Rügyek csúcsain
zeng zengedez
trilláz elrugaszkodóban
láztorkú vörösbegy
Csönd van csönd
van-ság van
nincs Nincs
Színek fény sziluettek
Kilincshez nem-ajtó
Gyémánt
hamupalota
jajszó hallik
ordít orkán
imát mormog a pap
(vacsoránk mára marad)
Így volni ember
az ablakot
Isten ujja
begyeli
rácsomózza a
borostyánt a
Félelem házfalára
gyermek terem a jázminvirágban
mostoha Éden
tej-szirmú kert hullámszik
igen igen igen
önmagától mélybe
mélyből magasba
horgok partok folyócsend
csillagok
NEM?/IGEN?
Ámen*